

Lorelei

Já nevím, co vskutku je se mnou,
že jsem tak zkoroucen;
jak dávno tu báji temnou
mám vypudit z hlavy ven.

Překrásná panna, s tváři,
jež podivný má jas,
tam zlatými šperky září
a česá zlatý svůj vlas.

Tu na plavce v člunu padne
tak divoký stesk a žal;
on nevidí skály zrádné,
zrak nahoru upírá dál.

Stmívá se, chladný vzduch vane
a klidně plyne Rýn;
jen temno hory plane,
tam slunce, dole stín.

A s hřebenem zlatým si hraje,
zabrána do zpěvu;
ta píseň tak čarovná je,
tak mocného nápěvu.

Vím, klesne pak pod temnou vodu
člun s plavcem, skončí se báj;
to písní svou, plnou svodů,
jej sřhla Lorelei.

Přeložil F. Hrubín

6

SOCHROVÁ, Marie. *Čítanka k Literatuře v kostce*. 2. vyd. Havlíčkův Brod: Fragment, 2004.

V kostce (Fragment). ISBN 80-720-0974-5.